

РЕШЕНИЕ

№ 10570

гр. София, 26.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 10.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **10287** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85, ал. 1, вр. чл. 75, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците.

А. С. А. О. – лице без гражданство, от П. е оспорил посредством упълномощен адвокат К. С. РЕШЕНИЕ № 9737/17.09.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което на чужденеца е отказана международна закрила, във връзка с подадена поредна молба, вх. № ОК-13-307/22.02.2024 г., по описа на РПЦ – С..

В съдебните заседания жалбоподателят се явява и заедно с адвоката: поддържа жалбата; представя фото-копия от сайта aljazeera.com. С жалбата и с представената писмена защита се твърди материална и процесуална незаконосъобразност на оспореното решение, като цяло. Коментира се становището на ДА „Национална сигурност“, рег. № RB202001-001-03-М6-610/17.02.2025 г., обособено в отделна папка с ниво на класифициране „поверително“, цитирано в оспореното решение и приобщено към доказателствата по делото, след като Съдът го изиска. Счита се, че са на лице основания за предоставяне на хуманитарен статут, а „бездействието на държавните органи“ от 2009 г. и до сега поставя чужденеца в ситуация, подобна на описаната в дело № С-352/2023 г. на Съда на ЕС.

Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата с доводи за правилност и законосъобразност на Решение № 9737/17.09.2024 г.; представя два броя справки, относно положението в П..

Като съобрази приетите по делото доказателства и доводите на страните, Съдът намира за установено следното.

По първата, подадена на 01.10.2009 г. молба за международна закрила председателят на ДАБ е отказал с решение предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут, което е оставено в сила с Решение № 14528/30.11.2010 г. на ВАС, по адм. дело № 10632/2010 г. Втората молба, от 06.06.2011 г. също не била уважена, с Решение № 494/09.09.2011 г. на председателя на ДАБ, с позоваване и на отрицателно становище от Държавна агенция „Национална сигурност“. След оспорване решението е оставено в сила с Решение № 12609/12.10.2012 г. на ВАС, по адм. дело № 974/2012 г. По третата молба от 28.03.2014 г. също е постановен отказ, а решението на председателя на ДАБ е оставено в сила с Решение № 1879/19.02.2016 г. на ВАС, по адм. дело № 2192/2015 г. Четвъртата последваща молба от 01.11.2016 г. не била допусната от интервюиращ орган за разглеждане, като решението му е оставено в сила с Решение № 1464/08.03.2017 г. на АССГ, по адм.д. № 12765/2016 г. Последвала молба от 21.11.2022 г., която също не била допусната до производството за предоставяне на международна закрила, а решението на интервюиращия орган е оставено в сила с Решение № 406/25.01.2023 г. на АССГ, по адм.д. № 11798/2022 г. Процесната по настоящото дело, подадена от А. С. А. О. молба за закрила, вх. № ОК-13-307/22.02.2024 г., по описа на РПЦ – С. е седма поред, последваща, по смисъла на § 1, т. 6, предл. последно ДР ЗУБ. Чужденецът е представил копие на арабски език, на лична карта, издадена от Палестинската власт и акт за раждане, издаден от дирекция „Граждански дела“, при Министерство на вътрешните работи - Палестинска власт. Прието е, както и в предишните административни производства, че той е лице без гражданство, по смисъла на § 1, т. 7, предл. второ ДР ЗУБ и за държава по произход следва да бъде приета Палестинската окупирана територия. Молбата е подадена след като с Решение № 793/06.02.2024 г., по адм. дело № 7387/2023 г. на Административен съд София-град е отменено Решение № 16 – ОК/21.07.3023 г. на интервюиращ орган, с което не била допусната последваща молба (шеста поред), с рег. № УП 3892/04.07.2023 г. Съдът е дал задължителни указания за разглеждане на молбата по общия ред, предвид изложените от чужденеца нови доводи, за съобразяване с променената обстановка в Палестинската автономия и по-конкретно положението в населеното място, където е живял - [населено място], както и с оглед фактите, че: „И. е предприела една от най-големите си атаки срещу окупирания Западен бряг, като е убила най-малко 10 палестинци в бежански лагер, а над 100 души са били ранени; атаката включвала удари с дронове и ракета, които са повредили сгради и инфраструктурата“.

А. С. А. О. заявил по време на проведеното на 29.02.2024 г. интервю, че: напуснал Палестинската окупирана територия през 2009 г. легално, през Й., откъдето нелегално, през С. влязъл в Турция, а от там в България на 01.08.2009 г., преминавайки границата от втория опит; имал лична карта, акт за раждане, диплома за завършено средно образование и удостоверение за завършен шестмесечен курс по електроника през 1992 г. - 1993 г., но оставил документите при адвоката си, който впоследствие не можел да ги намери; в П. няма официална армия и не е задължително постъпването във военните сили; срещу него е имало отправена заплаха от страна на Палестинската власт (твърдение, обсъждано в предходните административни и съдебни производства); живял е само в [населено място] - Ивицата Газа, който сега е почти унищожен; в [населено място] е блокиран от израелски войници и в него не могат да влизат хора; положението е трагично и е много трудно да се живее; в града живее баща му, четирима братя и пет сестри, а майка му е починала; къщата им била

разрушена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че подадената на 22.05.2024 г. жалба от пряко засегнатото лице, против връченото му на 01.10.2024 г. решение е процесуално допустима, но по същество е неоснователна.

Ответникът, предвид указанията на АССГ, дадени със споменатото по – горе Решение № 793/06.02.2024 г., по адм. дело № 7387/2023 г. е цитирал и обсъдил представените „извадки от електронните сайтове“ за: провежданата от страна на израелските сили „най-голямата от 2002 г. насам военна операция в Д., на Западния бряг и за кадри с израелски булдозери, които разрушават улици в Д.; жители на [населено място], на Западния бряг са свидетелствали за експлозии и силна стрелба, ранени палестинци, които са евакуирани в държавната болница в града; израелският министър-председател Б. Н. е заявил, че „военните са действали срещу терористичните крепости в Д., тъй като през последните месеци градът се е превърнал в сигурно убежище за терористите, които са извършвали жестоки нападения, убивайки израелски цивилни граждани, мъже, жени и деца“. Ответникът е отчел, че тази информация, касаеща [населено място] и Ивицата Газа „изцяло съответства на информацията от представените в административното производство справки от дирекция „Международна дейност“. Възпроизведена е и първоначално предложената от чужденеца бежанска история, вкл. и повтореното по време на последното интервю твърдение на чужденеца, да е бил служител на министерството на вътрешните работи, с оглед на което се страхува от преследване, ако се завърне в страната на произход. Отбелязано е, че твърденията вече са било обект на подробно обсъждане и анализ с цитираните по – горе предходни решения на ДАБ и съдебните решения, като твърденията са били съответно дискредитирани.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Наличието на такива обстоятелства не се твърди в представената от чужденеца версия за причините да напусне страната си. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че там където е живял жалбоподателят А. С. А. О. е бил подложен на преследване. В този смисъл, не са налице основания за предоставяне на статут на бежанец.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1 ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или

организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета, от 13.12.2011 г., „относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила“.

Безспорно е, че понастоящем общата ситуация в П., вкл. в района на Ивицата Газа сочи на въоръжен конфликт, като районът е контролиран от армията на И.. Според данни от ООН: между 100 000 и 130 000 души са напуснали домовете си, в резултат на военните действия между израелската армия и групировката „Х.“; гладът е неизбежен или вече преобладава в северната част на Газа, а хуманитарните помощи не са достатъчни; от началото на офанзивата (07.10.2023 г.) до м. 11.2024 г. най-малко 44 056 палестинци са убити, а 103 268 ранени. Тези факти са признати от ответника (стр. 6 от решението, л. 21 от делото), който е приел, че търсещият закрила отговаря на условията по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ за хуманитарен статут. Въпреки това, позовавайки се на чл. 58, ал. 10 ЗУБ и на становището от ДА „НС“, рег. № RB202001-001-03-M6-610/17.02.2025 г., както и на изключенията, предвидени с чл. 17 от Директива 2011/95/ЕС председателят на ДАБ е преценил да откаже предоставяне на хуманитарен статут.

Решение № 9737/17.09.2025 г. е постановено от компетентен административен орган, след законосъобразно проведена административна процедура, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби на ЗУБ. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото.

Съдът изцяло споделя мотивите на ответника, основаващи се на клаузата за изключване, по смисъла на чл. 17, § 1, б. „г“ от Директивата. Макар, предвид сложната и несигурна обстановка в Палестинската автономия и най-вече в ивицата Газа по отношение на А. С. А. О. да съществуват формални основания за предоставяне на хуманитарен статут, същият не може да се възползва от това право. Сериозните основания да се счита, че той „представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира“ се съдържат в цитираното становище от ДА „НС“, от съдържанието на което може да бъдат направени изводите, че чужденецът е обект на наблюдение още от 2009 г., но и към настоящия момент не е отпаднал оперативният интерес към него, като лице, представляващо потенциална опасност на националната сигурност на РБ. Не следва и не може да се очаква становището, изисквано на основание чл. 58, ал. 10 ЗУБ да съдържа подробни данни и информация за конкретни факти и обстоятелства, обосноваващи интереса към чужденеца, макар в процесното да се съдържат и някои конкретни данни. Несподелено от Съда е мнението на адвоката, че председателят на ДАБ може и да не се съобрази с даденото от Агенцията становище, предвид израза „се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред“. Дейностите, свързани със „защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред“ (чл. 4, ал. 1 ЗДАНС) са в изключителната компетентност на Агенцията. Решението на СЕС от 12.09.2024 г., по дело № С-352/2023, с което адвокат С. обосновава

становището си, според настоящия съдебен състав не се отнася за процесния случай, понеже не засяга чл. 17 от Директива 2011/95/ЕС.

Ответникът е изложил мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила.

Водим от горното и на основание чл. 85, ал. 1 ЗУБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от името на А. С. А. О. – лице без гражданство, от П., против РЕШЕНИЕ № 9737/17.09.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците, с което на чужденеца е отказана международна закрила, във връзка с подадена поредна молба, вх. № ОК-13-307/22.02.2024 г., по описа на РПЦ – С..

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: